

Dette lange digt har jeg skrevet, til den mand jeg forelskede mig i, efter at have været singlepige i 8 år. Han var anderledes på mange punkter, i hans personlighed, end mine to tidligere ”mænd.” Men jeg følte mig ligeså lidt værdsat, sammen med ham.

Samtidig havde han nogle karaktertræk, som mine forældre. Det skræmte mig meget. Hvor langt var jeg lige nået? Mit selvværd forsvandt - under nul stregen - igen. Jeg følte mig kastet mange år tilbage i mit liv.

Det var utrolig pinefuldt. Især fordi jeg mente, jeg var kommet længere. At jeg havde lært at forstå og at passe på.

Også her blev jeg for længe, selvom det kun varede i 4 måneder. Jeg vidste fra starten, at han ikke kunne give, men valgte at overse og overhøre signalerne – for dumt. Jeg kæmpede. Han lænede sig tilbage og havde det fint.

Ligesom i mine tidligere forhold mente han også, at alt var godt. Fattede intet.

De fleste kvinder, ville bare bede ham skride. Jeg var tilbage i min gamle rolle. Holdte fast og kæmpede.

Det er hårdt arbejde, at lære at mærke sig selv. Hos mig foregår det, ved at jeg skal tænke over ting, som andre mærker pr instinkt og lynhurtigt reagerer på. De får sagt fra i tide.

Jeg er anderledes. Skal først beskrive mine følelser – sætte ord på dem - inde i mit hoved. Derefter skal jeg mærke efter – er det nu sådan det er? – og hvad nu hvis? – og hvordan er det rigtigt? – har jeg tænkt det ordentligt igennem? Vent hellere et par dage, til det har sat sig.

Samtidig - sidder selveste satan, på skuldrene af mig og fortæller jeg er helt forkert på den. Latterlig og dum. Vel nærmest som når en alkoholiker, skal kæmpe mod sin trang til alkohol?

En lang og smertefuld proces, blot for at passe på mig selv. Reagere normalt.

*At give min kærlighed til dig, var ukompliceret. Det faldt mig naturligt.
Aldrig spekulerede jeg på, om du fortjente den. Det lå så fjernt.*

*Som tiden gik, åbnede du op og viste mere og mere. Det følte rigtigt. Det var trygt og varmt.
Jeg var sikker i min sag. Du var ham! Lige fra starten, løb mine følelser af med mig.*

Du var - pisse forelsket. Ville bare ha mig. Du lyttede, kærligt og tålmodigt. Vi morede os over de samme ting. Tidligt sagde du "Jeg elsker dig." Dine ord var stærke og forpligtende. Det gik alt for hurtigt. Jeg blev skræmt.

Du trøstede mig. Alt du ønskede kom fra din kærlighed, til mig. Det kunne da kun være positivt og godt? Jeg havde intet at frygte fra dig. Jeg famlede. Turde ikke tro, det var sandt. Havde jeg endelig fundet kærligheden?

Vi var sjældent sammen. Jeg længtes. Konstant, havde jeg dette nagende hul i maven - af savn og tomhed. At høre din stemme i telefonen forværrede blot alt. Du talte meget, om din fortid og om dine fremtidsdrømme.

Jeg blev fanget i dit spind af ord og løfter. Men reagerede ikke, som du forventede. Jeg viste dig min smerte. Også den - du påførte mig. Det magtede du ikke. Din tålmodighed var hurtigt opbrugt. Jeg kom for tæt på.

Dette var ikke en telefonsamtale blandt venner. Problemerne forsvandt ikke bare igen. Kom ikke på afstand, når du lagde røret. Dette krævede involvering - af `din person. Du reagerede irriteret og afvisende. Lagde mig på is.

Du straffede mig med din ligegyldighed. Agerede muntert som om alt var i orden. Jeg skulle bare smile igen. Tænk - du fattede aldrig, du var den eneste, der kunne hjælpe. Du havde blot behøvet være der. For mig.

Hvad du sagde og hvad du gjorde, var to forskellige ting. Det passede ikke sammen. Jeg tvivlede og spurgte. Du trak symbolsk på skuldrene. Protesterede. Jeg følte mig afvist. Det kunne du ikke gøre noget ved.

Du havde ret. Mine følelser var mit problem. Trods deres ophav, blev de aldrig vores. Du magtede ikke deltage. Ude af stand til at slippe kontrollen og give dig hen. Samværet blev problematisk. Jeg akavet og usikker.

Ved - at vise dig min smerte, kradsede jeg i dine sår. Det berørte dig og den smerte, du krampagtigt fastholdte. Din verden krakelerede - for øjnene af mig. Du vidste, jeg opdagede det. Du flygtede og vendte dig, væk fra mig.

Med din firkantethed, overskred du reglerne. Dine egne høje idealer. Din etik - magtede du ikke selv, leve op til. Din tolkning, af respekt for kvinder og forhold, galt åbenbart kun for andre. Eller var det mig - der ikke talte?

Du sagde selv, du var svær, at forstå. I virkeligheden mente du vel, at du var spændende? Er vi ikke alle det? For mig var du speciel! Men din verden var frygtelig lille og blev mindre, med tiden. Ensformig i virkeligheden.

Der hvor du oplevede, foretrak du ensomheden. Det var dit og blev prioriteret højest. Alt var lagt i skemaer og rammer. Her var overraskelser og fornyelser uønskede. Selv ikke kærligheden kunne ændre dit manuskript.

Langsomt – Ganske langsomt, lettede sløret der omgav dine ord – din humor – drømme og ønsketænkninger. Du var slet ikke den, du udgav dig for. De tårer, jeg så dig græde. Følelserne du viste, kom dybt indefra dit skjul.

Jo mere jeg så, desto mere gemte du dig. Ville ikke vise, hvad der lå, inderst inde. Forstå du kæmpede forgæves. Lige fra starten vidste jeg det. Så ind i dig. Så manden - du i virkeligheden er. Præcis ham – forelskede jeg mig i.

Den storhed du inderst inde besad, undertrykte du. Det jeg elskede - allermest, ønskede du ikke at vise og dele. Jeg søgte og savnede, disse smukke træk ved din personlighed. For mig betød de alt. For dig, var de værdiløse.

Nu begyndte kampen. Min gamle rolle. Jeg gav dig alt. Du tog imod - Selvfølgelig. Dog uden at gengælde. I telefonen gav du udtryk for din kærlighed til mig. Når vi var sammen, stivnede du. Jeg sansede din usikkerhed.

Jeg blev forvirret og ked af det. Følte mig forkert. Du ønskede ikke at tale. Jeg led frygteligt. Kunne hverken spise eller sove. Om dagen knoklede jeg. Flygtede fra ensomheden og tomheden - der nærmest overfaldt mig.

Jeg fandt ingen hvile. Mine venner, var bekymrede og kede af det. Sagde, ”Det dur ikke Bodil – Du går i stykker på den måde - Han fortjener ikke din kærlighed.” Jeg vidste de havde ret. Men kunne ikke gå. Håbede stadig.

Du virkede hjælpeløs. Forsøgte at snakke mig til rette. Jeg skulle være, på en bestemt måde. Ændre mig - for dig. Jeg var ved, at blive kvalt i dit kvindeideal. Du forblev upåvirket. Bevarede afventende den bekvemme afstand.

Ofte mente du, jeg havde givet dig en masse at tænke på. Eller, at mine ord forvirrede dig. Du havde brug for tid. Ville tænke. Vi kunne tale senere. Vi fik aldrig, virkelig talt sammen. Tiden og senere kom aldrig. Det forsvandt.

Intet ændrede sig. Du var konstant på flugt fra mig. Og fra dig selv. Jeg indså, at du havde behov for spænding. Mærkede hvordan du lavede op i konflikten. Her befandt du dig bedst. Elskede forsoningens intense øjeblikke.

Adrenalinet var forsvundet fra din dagligdag. Det erstattede du med at pirre dine omgivelser. Søgte kicket. Arbejdede med andres problemer. Vejledte dem. Lyttede tålmodigt. På alle tider af døgnet. Vi eksisterede ikke.

Din opfattelse af - at leve livet rigtigt - inkluderede ikke mig. Jeg distraherede. Var synlig og stillede krav. Fulgte ikke bare med. Min verden var anderledes. Det vidste du fra starten. Alligevel fandt jeg ingen plads.

Dine rammer og spilleregler fungerede ikke. Du nærede stærke følelser for mig. Blot du var alene. Hvad du i virkeligheden elskede, var fantasien. Du kunne ikke få øje på det store, i det små. Der ville jeg gerne møde dig.

Du forsøgte at trække mig tilbage, til hvor det uvirkelige herskede. Hvor der var muntert - men ligegyldigt. Men - jeg havde set bag facaden, af din drømmeverden. Havde opdaget småligheden - i din tilværelse.

Dine behov og dine interesser kom først. Det var noget, du kunne styre. Det var vigtigere end vores forhold. Min kærlighed til dig, var stærk og selvstændig. Jeg fulgte den blot. Det kunne ikke fungere. Ikke mod din vilje.

En sidste gang forsøgte jeg, at ruske dig vågen. Jeg kan ikke blive. Her gør det ondt, at leve. Følg med mig ud i livet. Slip din kontrol. Vov at elske. Vi er indsatsen værd. Hvad vi havde i starten, var specielt - stort og smukt.

Du vidste, jeg talte sandt. Men turde ikke. Du blev hård og stejl. Holdte fast i at ingen kvinde skulle lave om på dig. Du fortsatte med at tale om kærlighed. Samtidig trak du dig og lukkede mig ude. Du ønskede ikke, at føle.

Min smerte var ubeskrivelig. Din kulde ligeså. Du havde lagt dine planer. Din hverdag fortsatte. Tiden blev nøje prioriteret. Hvis jeg ønskede, kunne jeg deltage, men - på dine præmisser. Det kunne ingen og intet ændre på.

For mig at se, var du bange for livet. Din frygt handlede især om min kærlighed til dig. Den var stor og naiv. Jeg valgte nemlig, at elske dig - uden forbehold. Det var det eneste, jeg kunne finde ud af - og ønskede.

At - slå en streg, over alle tidligere erfaringer og række ud efter det ægte. Lægge alt det negative - bag mig. Det var min beslutning. Ikke kun hvad kærligheden angik. Men i alle henseender. Du stod af.

Mine følelser begyndte, at forandre sig. Jeg kunne ikke græde mere. Hvad skete der? Hvor var du? Forundret over din måde, at elske. Var det kærlighed? Havde du også fuld kontrol - over dit følelsesliv?

Kunne du nøjes med at elske mig - når det var belejligt? Når tiden passede? Troede du, jeg også havde denne evne? Havde du i virkeligheden arbejdet på - at få mig ud af dit liv? Inden det blev besværligt?

Jeg tror, det hænger sådan sammen! Fordi - du gjorde det umuligt for mig at blive. Jeg sultede - følelsesmæssigt. Du så og mærkede mig ikke. Hvordan skulle du? Med blikket rettet indad. Med fokus på dig selv og dine behov.

Forventede du, jeg gav køb på mig selv? Ville du fortsat have det godt - når jeg havde det skidt? Ignorere mig? Skulle jeg glemme mig selv og leve for dig? Forsvinde? Er det, hvad der skal til, for at du føler dig rigtigt elsket?

Jeg kunne ikke trænge ind. Mine ord blev ligegyldige. Al min energi spildt. Du fulgte dine behov, også når det smertede mig. Din kulde var skræmmende. Du havde travlt med dit liv og fornemmede intet. Ville ikke se.

Det jeg i starten tolkede som usikkerhed, viste sig at være - sådan du var. Du ville ikke dele. Havde ingenting til mig. Forstod kun at kræve. Mine varsler overhørte du. Du var måske vant til kvinder, som skifter mening?

Min person eksisterede ikke. Du følte dig trængt og blev nedladende. Jeg reagerede afmægtig. Fik det dårligt. Du havde ikke tid, til at tage dig af det, eller mig. Jeg mærkede ensomhedens tyngde, mere end nogensinde før.

Vi var ikke forandringen værd. Der var vigtigere ting, du måtte nå. Jeg blev overflødig. Du blev alene – igen. Trods kærligheden, du sagde, du følte, fravalgte du mig. Jeg troede ikke på den. Var den der - nogensinde?

Din dør blev lukket. Dit hjerte stænget. Nu var din isolation fuldbragt. Jeg opgav dig - og jeg opgav - os. Sagde farvel, til smerten. Du reagerede barnligt og fornærmet. Jeg undredes atter - og undres stadig. Hvorfor?

Jeg sårede dig? Mine ord gjorde ondt? Hvem var du, at dine følelser betød mere end mine? Hvordan kan en person i et forhold, være vigtigere end den anden? Hvad mener `du, når du siger "Jeg elsker dig?" Tomme ord?

At, gøre mig ondt. Kvinden, du påstår at elske - kan og vil jeg aldrig acceptere og betragte som kærlighed. Det er der, jeg har levet. Der - jeg kommer fra. Resten af livet, går jeg i modsat retning.

Bodil Neujahr år 2004.